

Είμαι το παγωμένο άγαλμα ενός κοριτσιού στο δάσος. Μόνο τα μάτια μου κινούνται, πετάγονται τότε στο όπλο και τότε πίσω στην τρομαγμένη έκφρασή τους.

Όπλο. Σοκ. Όπλο. Δυσπιστία. Όπλο. Φόβος.

TIK-TAK TIK-TAK TIK-TAK.

Το κοντόκαννο περίστροφο δονείται σπασμωδικά στο τρεμάμενο χέρι που σημαδεύει το πρόσωπό μου.

Θα πεθάνω.

Μια γλυκερή λαδίλα γαργαλάει τη μύτη μου. Γνώριμη. Βανίλια και ορυκτέλαιο. Σπρέι WD-40. Κάποιος το χρησιμοποίησε για να καθαρίσει το όπλο. Κι άλλες μυρωδιές: πεύκο, μουσκεμένα βρύα, δύσσοσμος ιδρώτας και κάτουρο γάτας.

TIK-TAK TIK-TAK TIK-TAK.

Το τρεμάμενο χέρι κάνει μια κοφτή κίνηση με το όπλο, σαν να κραδαίνει ένα μεγάλο μαχαίρι. Κάθε φορά που το όπλο σκίζει τον αέρα με μια διαγώνια μαχαιριά προς το έδαφος, μια ελπίδα γεννιέται. Ίσως πυροβολήσει κάπου στην τύχη κι όχι εμένα.

Αλλά τότε η καρδιά μου σφίγγεται πάλι από τρόμο. Το όπλο. Σημαδεύει ξανά το πρόσωπό μου.

Η μαμά. Δεν θα αντέξει τον θάνατό μου. Μία σφαίρα θα μας σκοτώσει και τις δύο.

Ένα γενναίο χέρι προσπαθεί να πιάσει το περίστροφο. Με τα δάχτυλα τεντωμένα. Απαιτητικά. Δώσε το. Τώρα.

TIK-TAK TIK-

Σκέφτομαι τη μητέρα μου όταν ο πυροβολισμός αλλάζει τα πάντα.

ΜΕΡΟΣ 1

.....

WAABANONG

(ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ)

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΔΑΧΕΣ ΤΩΝ ΟΤΖΙΜΠΟΥΕ,
ΟΛΑ ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΞΕΚΙΝΟΥΝ ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ημέρα μου ξεκινάει πριν από την ανατολή· ρίχνω πάνω μου ρούχα για τρέξιμο και αποθέτω μία πρέζα *semaa* στην ανατολική ρίζα ενός δέντρου, στο σημείο όπου το φως του ήλιου θα αγγίζει πρώτα το ταμπάκο. Οι προσευχές αρχίζουν με την προσφορά *semaa* και την απαγγελία του Πνευματικού ονόματός μου, της φυλής και του τόπου καταγωγής μου. Προσθέτω πάντοτε ένα επιπλέον όνομα για να σιγουρευτώ ότι ο Δημιουργός θα καταλάβει ποια είμαι. Ένα όνομα που με συνδέει με τον πατέρα μου – γιατί ξεκίνησα σαν μυστικό, κι έπειτα έγινα σκάνδαλο.

Ευχαριστώ τον Δημιουργό και ζητώ *zoongidewin*, επειδή θα χρειαστώ θάρρος γι' αυτό που πρέπει να κάνω μόλις τρέξω τα οχτώ μου χιλιόμετρα. Το αναβάλλω εδώ και μία εβδομάδα.

Ο ουρανός φωτίζεται καθώς κάνω διατάσεις στο ιδιωτικό δρομάκι μας. Κάθε φορά που τρέχουμε μαζί, ο αδερφός μου διαμαρτύρεται επειδή το ζέσταμα διαρκεί πολλή ώρα. Επαναλαμβάνω συνέχεια στον Λιβάι ότι οι μύες μου, όντας μακρύ-

τεροι, μεγαλύτεροι και πολύ ανώτεροι, απαιτούν πιο εντατική προετοιμασία για κορυφαίες επιδόσεις. Ο πραγματικός λόγος, τον οποίο θα θεωρούσε ανοησία, είναι πως παραθέτω σιωπηλά την επιστημονική ονομασία του κάθε μυ που διατείνω. Όχι μόνο των επιφανειακών μυών, αλλά και όσων βρίσκονται βαθύτερα. Θέλω ένα πλεονέκτημα έναντι των άλλων πρωτοετών στο μάθημα της Ανατομίας του Ανθρώπου, φέτος το φθινόπωρο.

Την ώρα που τελειώνω το ζέσταμα και την επανάληψη της Ανατομίας, ο ήλιος ξεπροβάλλει μέσα από τα δέντρα. Μια ηλιαχτίδα φωτίζει το *semaa* που πρόσφερα. *Niishin! Καλό αυτό.*

Το πρώτο χιλιόμετρο με δυσκολεύει πάντοτε περισσότερο. Ένα μέρος του εαυτού μου θα ήθελε να βρισκόταν ακόμα στο κρεβάτι με τη γάτα μου, τη Χέρρι, της οποίας τα γουργουρητά ανταγωνίζονται το ξυπνητήρι. Αλλά μόλις το ξεπεράσω, η ανάσα μου βρίσκει τον ρυθμό της, συντονίζεται με τον κυματισμό της βαριάς αλογοουράς μου. Οι γάμπες και τα χέρια μου λειτουργούν πλέον στον αυτόματο πιλότο. Έρχεται τότε η στιγμή που το μυαλό μου περιπλανιέται ελεύθερο από το σώμα, σε εκείνη την περιοχή όπου είμαι μέρος αυτού του κόσμου αλλά συγχρόνως βρίσκομαι κάπου αλλού, σε μια κάπως θολωμένη εγρήγορση, καθώς τα χιλιόμετρα περνούν.

Στη διαδρομή μου διασχίζω την πανεπιστημιούπολη. Η πιο όμορφη θέα στο Σου Σεντ Μαρί του Μίσιγκαν είναι από την άλλη μεριά. Καθώς περνάω τρέχοντας από μπροστά του, στέλνω ένα φιλί στο Φοντέν Χολ, την καινούρια φοιτητική εστία του Δημόσιου Πανεπιστημίου Λέικ Στέιτ, που πήρε το όνομα του παππού μου, από τη μεριά της μητέρας μου. Η γιαγιά μου η Μαίρη, που τη φωνάζω γιαγια-Μαίρη, επέμενε να βάλω φόρεμα στην τελετή αγιασμού, πέρυσι το καλοκαίρι. Μπήκα στον

πειρασμό να ποζάρω συνοφρυωμένη στις φωτογραφίες που βγάλαμε, αλλά ήξερα ότι η απείθειά μου περισσότερο θα πλήγωνε τη μαμά παρά θα εκνεύριζε τη γιαγιά-Μαίρη.

Κόβω δρόμο μέσα από τον χώρο στάθμευσης που βρίσκεται πίσω από το κτίριο της Φοιτητικής Ένωσης, προς τη βόρεια άκρη της πανεπιστημιούπολης. Ο γκρεμός αναδεικνύει την υπέροχη πανοραμική θέα του ποταμού Σεντ Μέρις, τη Διεθνή Γέφυρα που μας ενώνει με τον Καναδά και την πόλη του Σου Σεντ Μαρί, στο Οντάριο. Στην κλίση που κάνει ο ποταμός ανατολικά της πόλης, φωλιάζει το μέρος που αγαπώ περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο σε ολόκληρο το σύμπαν: το Σούγκαρ Άιλαντ.

Ο ήλιος που ανατέλλει κρύβεται πίσω από ένα χαμηλό, σκοτεινό σύννεφο στον ορίζοντα, πέρα από το νησί. Σταματώ επί τόπου, άναυδη. Ακτίνες φωτός προβάλλουν από το σύννεφο, λες και το Σούγκαρ Άιλαντ είναι η πηγή των ηλιαχτίδων. Μια δροσερή αύρα ανεμίζει το μπλουζάκι μου και με κάνει να ανατριχιάσω παρότι είναι μέσα Αυγούστου.

«*Ziisabaaka Minising*», ψιθυρίζω στα *Anishinaabemowin* το όνομα του νησιού που μου έμαθε ο πατέρας μου όταν ήμουν μικρούλα. Ακούγεται σαν προσευχή. Το Σούγκαρ Άιλαντ είναι τόσο στενά συνδεδεμένο με την οικογένεια του πατέρα μου, το γένος των Φυλάκων της Φωτιάς, όσο και με τα ανοιξιιάτικα ρούκια και τα σφενδάμια τα σακχαρώδη.

Μόλις το σύννεφο απομακρύνεται και ο ήλιος ανακτά τις ακτίνες του, μια πνοή ανέμου με σπρώχνει να συνεχίσω το τρέξιμό μου και την αποστολή που με περιμένει.

Σαράντα πέντε λεπτά αργότερα, ολοκληρώνω τη διαδρομή μου στο Έβερεκεαρ, ένα κέντρο μακροχρόνιας αποκατάστασης, λίγα τετράγωνα μακριά από το σπίτι. Σήμερα το τρέξιμό μου ήταν κάπως ανάποδο, πήγε πολύ καλά στο πρώτο χιλιόμετρο και σταδιακά γινόταν όλο και πιο δύσκολο. Προσπάθησα να επιτύχω την απελευθέρωση του μυαλού από το σώμα, αλλά έμοιαζε με αντικατοπτρισμό που μου ξέφευγε συνεχώς.

«Μέρα, Ντόνις», μου λέει η προϊσταμένη, η κυρία Μπονασέρα, από τη ρεσεψιόν. «Η Μαίρη πέρασε ήσυχη νύχτα. Η μαμά σου είναι ήδη εδώ».

Προσπαθώντας ακόμα να ξαναβρώ την αναπνοή μου, της κουνάω το χέρι ως συνήθως για καλημέρα.

Ο διάδρομος μοιάζει να μακραίνει σε κάθε βήμα. Προετοιμάζομαι για τις πιθανές αντιδράσεις στην ανακοίνωσή μου. Στα φανταστικά μου σενάρια, ένα μονάχα συνοφρύωμα της γιαγιάς μου εκφράζει απογοήτευση, ενόχληση, και την ανάκληση παρελθοντικών επαίνων.

Ίσως θα πρέπει να περιμένω μέχρι αύριο για να ανακοινώσω την απόφασή μου.

Η κυρία Μπι δεν χρειαζόταν να πει τίποτα: η βαριά μυρωδιά τριαντάφυλλου στον διάδρομο προδίδει την παρουσία της μαμάς. Καθώς μπαίνω στο μονόκλινο δωμάτιο, τη βλέπω να τρίβει απαλά τα αδύνατα μπράτσα της γιαγιάς μου με λοσιόν τριαντάφυλλο. Ένα μπουκέτο φρέσκα κίτρινα τριαντάφυλλα επιτείνει τον κορεσμό των αρωμάτων.

Η γιαγιά-Μαίρη βρίσκεται στο Κέντρο Αποθεραπείας και Αποκατάστασης έξι βδομάδες πια, ύστερα από νοσηλεία ενός μήνα στο νοσοκομείο. Έπαθε εγκεφαλικό στη γιορτή της αποφοίτησής μου από το γυμνάσιο. Η καθημερινή πρωινή επίσκε-

ψη αποτελεί μέρος της Καινούριας Κανονικότητας, όπως ονόμασα αυτό που συμβαίνει όταν το σύμπαν σου διαταράσσεται σε τέτοιο βαθμό που δεν μπορείς να ισορροπήσεις ποτέ ξανά όπως πριν. Παρ' όλα αυτά, προσπαθείς.

Τα μάτια της γιαγιάς καρφώνονται στα δικά μου. Σηκώνει το αριστερό φρύδι για να δείξει ότι με αναγνωρίζει. Η δεξιά πλευρά του προσώπου της αδυνατεί να εκφράσει οτιδήποτε.

«*Bon matin*,* γιαγια-Μαίρη». Τη φιλώ και στα δύο μάγουλα προτού κάνω ένα βήμα πίσω για να με επιθεωρήσει.

Την περίοδο του Πριν, ο εξονυχιστικός έλεγχος στις ενδυματολογικές μου επιλογές με εκνεύριζε αφόρητα. Αλλά τώρα; Το μονόπαντο συνοφρύωμά της προς το τεράστιο μπλουζάκι μου μοιάζει με ένα άσφογα εκτελεσμένο γρήγορο σουτ στο χόκεϊ που πετυχαίνει τέρμα.

«Βλέπεις;» Σηκώνω πειραχτικά το στρίφωμά του και αποκαλύπτω το κίτρινο ελαστικό σορτσάκι μου. «Δεν είμαι μισό-γυμνη».

Κι εκεί που το μάτι της γιαγια-Μαίρης υιοθετεί μια έκφραση αποδοκμασίας, ξαφνικά το βλέμμα της γίνεται απλανές. Είναι σαν να έχει έναν ηλεκτρικό λαμπτήρα πίσω από τα μάτια, τον οποίο κάποιος ανάβει και σβήνει αυθαίρετα.

«Περίμενε λιγάκι», λέει η μαμά, συνεχίζοντας να απλώνει λοσιόν στα μπράτσα της γιαγια-Μαίρης.

Γνέφω και ρίχνω μια ματιά στο δωμάτιο. Το μεγάλο παράθυρο βλέπει σε μια κοντινή παιδική χαρά. Ένας πίνακας μαρκαδόρου, στο πάνω μέρος του οποίου είναι γραμμένη η φράση: *ΓΕΙΑ ΣΟΥ! ΛΕΓΟΜΑΙ ΜΑΙΡΗ ΦΟΝΤΕΝ*, και μετά: *Η ΝΟΣΟΚΟ-*

* Γαλλικά στο πρωτότυπο: Καλημέρα (Σ.τ.Ε.).

MA MOY EINAI... με ένα κενό που θα έπρεπε να συμπληρωθεί. Ύστερα, κι άλλο κενό κάτω από τη φράση: *ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΜΟΥ*. Το βάζω με τα τριαντάφυλλα τριγυρισμένο από κορνιζαρισμένες φωτογραφίες. Η γιαγια-Μαίρη και ο παππούς Λορέντζο τη μέρα τους γάμου τους. Μια κορνίζα με δύο φωτογραφίες, η μαμά και ο θείος Ντέιβιντ σαν αγγελάκια που προσεύχονται φορώντας τα λευκά ρούχα της Πρώτης Μετάληψης. Η φωτογραφία μου ως τελειόφοιτης μέσα σε ασημένια κορνίζα με σκαλισμένες τις λέξεις: *ΤΑΞΗ ΤΟΥ 2004*.

Η τελευταία φωτογραφία που βγάλαμε οι τέσσερις των Φοβντέν μαζί –εγώ, η μαμά, ο θείος Ντέιβιντ και η γιαγια-Μαίρη– στον τελικό αγώνα μου του χόκεϊ, μου ανεβάζει στον λαιμό έναν κόμπο χοντρό σαν καρύδι. Θυμάμαι πολλές βραδιές που μ' έπαιρνε ο ύπνος ακούγοντας τη μαμά και τον αδερφό της να γελούν, να παίζουν χαρτιά και να μιλούν στη γλώσσα που είχαν επινοήσει όταν ήταν παιδιά – ένα υβρίδιο από γαλλικά, ιταλικά, συντετμημένα αγγλικά και δικές τους λέξεις χωρίς νόημα. Αλλά αυτό συνέβαινε προτού πεθάνει ο θείος Ντέιβιντ τον Απρίλιο, και η γιαγια-Μαίρη, τσακισμένη από το πένθος, πάθει αιμορραγικό εγκεφαλικό επεισόδιο, δύο μήνες αργότερα.

Η μητέρα μου δεν γελάει στην Καινούρια Κανονικότητα.

Σηκώνει τα μάτια της. Είναι γαλαζοπράσινα και κόκκινα από την κούραση. Αντί να κοιμηθεί χθες βράδυ, η μαμά καθάρισε το σπίτι με μανία, μιλώντας στον θείο σαν να καθόταν στον καναπέ και να την παρατηρούσε που ξεσκόνιζε και σφουγγάριζε. Το κάνει συχνά αυτό. Ξυπνάω εκείνες τις πιο σκοτεινές ώρες της νύχτας και ακούω τη μητέρα μου να του εξομολογείται τη μοναξιά και τις λύπες της, χωρίς να ξέρει ότι καταλαβαίνω τέλεια τη μυστική γλώσσα τους.

Ενώ περιμένω τη γιαγιά μου να επανέλθει, βγάζω ένα κραγιόν από το καλάθι που είναι ακουμπισμένο πάνω στο κομοδίνο. Η γιαγια-Μαίρη πιστεύει ότι πρέπει να χαιρετάς τη μέρα μ' ένα άσπρο κόκκινο χαμόγελο. Απλώνοντας το ματ κόκκινο κραγιόν στα λεπτά χείλη της, θυμάμαι την έκκλησή μου για θάρρος, νωρίτερα. Για να καταλάβεις τι σημαίνει *zoongidewin*, πρέπει να αντιμετωπίσεις τους φόβους σου με αποφασιστική καρδιά. Το χέρι μου τρέμει, ο χρυσός κύλινδρος του κραγιόν είναι μια τρεμάμενη βελόνα σειсмоγράφου.

Η μαμά τελειώνει με τη λοσιόν και φιλάει τη γιαγια-Μαίρη στο μέτωπο. Έχω υπάρξει αποδέκτης αυτών των φιλιών τόσο συχνά ώστε νιώθω το φιλί στη γιαγιά να ζεσταίνει το δικό μου μέτωπο. Ελπίζω η γιαγια-Μαίρη να νιώθει αυτό το αποτελεσματικό γιατρικό ακόμα κι όταν ο ηλεκτρικός λαμπτήρας είναι σβηστός.

Όταν η γιαγιά μου ήταν στο νοσοκομείο, κατέγραφα καθημερινά πόσες φορές ανοιγόκλεινε τα μάτια σε ένα διάστημα δεκαπέντε λεπτών. Τη μαμά δεν την πείραζε μέχρι που πρόσεξε τις διαφορετικές στήλες με την αρίθμηση για τον ΛΑΜΠΤΗΡΑ ΑΝΑΜΜΕΝΟ και τον ΛΑΜΠΤΗΡΑ ΣΒΗΣΤΟ. Δεν είχε διαφορά στο πόσες φορές ανοιγόκλεινε τα μάτια της, αλλά είχε αρχίσει να μειώνεται το ποσοστό της εγρήγορσης στο βλέμμα της (ΛΑΜΠΤΗΡΑΣ ΑΝΑΜΜΕΝΟΣ διά του συνόλου των βλεφαρισμών). Η μητέρα μου στενοχωρήθηκε τόσο πολύ όταν είδε την καταμέτρησή μου, ώστε τώρα πια κρύβω το σημειωματάριο των μετρήσεων στο μονόκλινο της γιαγια-Μαίρης, και το βγάζω μόνο όταν η μαμά δεν είναι εκεί.

Να το. Η γιαγια-Μαίρη βλεφαρίζει και τα μάτια της φωτίζονται. ΛΑΜΠΤΗΡΑΣ ΑΝΑΜΜΕΝΟΣ. Από τη μια στιγμή στην

άλλη, η συγκέντρωσή της βελτιώνεται και γίνεται πάλι μια πανίσχυρη δύναμη της φύσης, η μητριάρχης των Φοντέν.

«Γιαγια-Μαίρη», λέω γρήγορα, «θα πάρω αναβολή φοίτησης από το Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν και θα κάνω εγγραφή στο Λέικ Στέιτ. Μόνο για το πρώτο έτος». Κρατάω την αναπνοή μου, περιμένοντας την απογοήτευσή της επειδή ετοιμάζομαι να παρεκκλίνω από το Σχέδιο: Ντόνις Λορέντζα Φοντέν, ιατρός.

Αρχικά, συμφώνησα με το σχέδιό της ελπίζοντας να την κάνω περήφανη. Μεγάλωσα ακούγοντας άθελά μου τους ανθρώπους να κουτσομπολεύουν ψιθυριστά και με μοχθηρή χαρά το Μεγάλο Σκάνδαλο στην Ιδανική Ζωή της Μαίρης και του Λορέντζο Φοντέν. Υποκρινόμουν τόσο καλά, και για τόσο πολύ καιρό, ώστε το σχέδιό της έγινε σχέδιό μου. Σχέδιό μας. Το αγάπησα εκείνο το σχέδιο. Αλλά αυτό ήταν Πριν.

Η γιαγια-Μαίρη με καρφώνει μ' ένα βλέμμα τρυφερό σαν τα φιλά της μητέρας μου. Κάτι διαμείβεται ανάμεσα στη γιαγιά μου κι εμένα. Κατανοεί γιατί έπρεπε να αλλάξω το σχέδιό μας.

Η μύτη μου τσούζει καθώς προσπαθώ να συγκρατήσω δάκρυα από ανακούφιση, θλίψη, ή και τα δύο. Ίσως υπάρχει λέξη στα *Anishinaabemowin* για τη στιγμή που βρίσκεις ένα σταθερό πάτημα στα χαλάσματα, ύστερα από μια τραγωδία.

Η μαμά σπεύδει από την άλλη μεριά του κρεβατιού και με αρπάζει στην αγκαλιά της με τόση δύναμη, ώστε αδειάζουν τα πνευμόνια μου από αέρα. Αισθάνομαι τους λυγμούς της χαράς της μέσα μου. Έκανα τη μητέρα μου ευτυχισμένη. Ήξερα ότι έτσι θα γινόταν, αλλά δεν περίμενα να νιώσω κι εγώ τόση ανακούφιση. Με πίεζε να μη φύγω για το κολέγιο, ενθαρρύνοντας μάλιστα τον Λιβάι να με πρήξει κι εκείνος για το ίδιο θέμα. Η μαμά με ikéteue να συμπληρώσω την αίτηση εισαγωγής στο

Λέκ Στέιτ από τον Ιανουάριο, σαν δώρο για τα γενέθλιά της. Συμφώνησα νομίζοντας ότι δεν υπήρχε καμία περίπτωση να περάσω. Αποδείχτηκε ότι υπήρχε περίπτωση.

Ένα πουλάκι χτυπάει πάνω στο τζάμι. Η μητέρα μου ξαφνιάζεται και μ' αφήνει από την αγκαλιά της. Προτού προλάβω να κάνω τρία βήματα προς το παράθυρο, το πουλάκι σηκώνεται και φτερουγίζει για να ανακτήσει την ισορροπία του, πριν ξαναρχίσει το ταξίδι του.

Η γιαγιά Περλ –η *Anishinaabe nokomis* μου– θεωρούσε κακό οιωνό να χτυπήσει ένα πουλάκι στο τζάμι. Έτρεχε αμέσως έξω, κλείνοντας το στόμα με το σκούρο αργασμένο χέρι της, μουρμουρίζοντας «οχ οχ οχ» πάνω από το κεφαλάκι του, πριν φωνάζει τις αδερφές της για να ανακαλύψουν ποια τραγωδία караδοκούσε.

Αλλά η γιαγιά-Μαίρη θα έλεγε ότι ήταν ένα γεγονός συμπτωματικό και ατυχές. Οι αθέλητες συνέπειες που μπορεί να προκαλέσει ένα πεντακάθαρο τζάμι, και τίποτα παραπάνω. *Οι ινδιάνικες προλήψεις δεν είναι εξακριβωμένα γεγονότα, Ντόνις.*

Οι γιαγιάδες μου, η *Zhaaganaash* και η *Anishinaabe*, δεν θα μπορούσαν να διαφέρουν περισσότερο. Η μία έβλεπε μόνο την επιφάνεια του κόσμου, ενώ η άλλη διέκρινε σχέσεις και διδαχές που ρέουν βαθύτερα απ' όσα γνωρίζουμε γι' αυτόν. Οι αντιτιθέμενες δυνάμεις τους πάνω μου ήταν μια διελκυστίνδα σε ολόκληρη τη ζωή μου.

Όταν ήμουν επτά ετών, πήγα ένα Σαββατοκύριακο στο σπίτι από πισσόχαρτο της γιαγιάς Περλ, στο Σούγκαρ Άιλαντ. Ξύπνησα κλαίγοντας από πόνο στο αυτί, αλλά το φεριμπότ για την πόλη δεν λειτουργούσε λόγω ώρας. Η γιαγιά με έβαλε να κάνω πιπί σ' ένα φλιτζάνι και το έχυσε στο αυτί μου, αφού ακούμπησε

το κεφάλι μου στην ποδιά της. Επιστρέφοντας στο σπίτι της για-για-Μαίρης και του παππού Λορέντζο για το βραδινό γεύμα της Κυριακής, τους διηγήθηκα ενθουσιασμένη πόσο έξυπνη ήταν η άλλη γιαγιά μου. *Η Γιαγιά Περλ μού γιάτρεψε τον πόνο στο αυτί με τα τσίσα μου!* Η γιαγια-Μαίρη τινάχτηκε με απέχθεια και, μια στιγμή αργότερα, αγριοκοίταξε τη μητέρα μου σαν να έφταιγε εκείνη. Κάτι έσπασε μέσα μου βλέποντας την ντροπή της μητέρας μου. Έμαθα ότι υπήρχαν φορές που περίμεναν από μένα να είμαι μια Φοντέν και άλλες που ήταν ασφαλές να ανήκω στους Φύλακες της Φωτιάς.

Η μαμά επιστρέφει στη γιαγια-Μαίρη και παραμερίζει την κασμιρένια κουβέρτα για να τρίψει με λοσιόν τη μακριά, λεπτή κι αλαβάστρινη γάμπα της. Την εξαντλεί η φροντίδα της γιαγιάς. Η μαμά είναι σίγουρη ότι θα γίνει καλά. Ανέκαθεν δυσκολευόταν να αποδεχτεί τις δυσάρεστες αλήθειες.

Την προηγούμενη εβδομάδα, ξύπνησα ενώ η μαμά καθάριζε μανιωδώς το σπίτι. *Έχω χάσει τόσα πολλά, Ντέιβιντ. Και τώρα εκείνη. Όταν φύγει η Ντόνις, j'disparaîtraî.* Είπε «θα αφανιστώ» στα γαλλικά. Θα σβήσω και θα χαθώ.

Δεκαοκτώ χρόνια νωρίτερα, η άφιξή μου άλλαξε τον κόσμο της μητέρας μου. Κατέστρεψε τη ζωή που οι γονείς της είχαν προαποφασίσει για κείνη. Είμαι το μόνο που της έχει μείνει σ' αυτό τον κόσμο.

Η γιαγιά Περλ μού έλεγε: *Το κακό τριτώνει πάντοτε.*

Ο θεός Ντέιβιντ πέθανε τον Απρίλιο.

Η γιαγια-Μαίρη έπαθε εγκεφαλικό τον Ιούνιο.

Αν μείνω στην πόλη, μπορεί να εμποδίσω το κακό να τριτώσει. Έστω κι αν αυτό σημαίνει μια μικρή καθυστέρηση στην εφαρμογή του Σχεδίου.

«Πρέπει να φύγω». Χαιρετώ μ' ένα φιλί τη μαμά και μετά τη γιαγιά-Μαίρη.

Αμέσως μόλις βγαίνω από το Κέντρο Αποκατάστασης, αρχίζω να τρέχω. Συνήθως περπατώ τα λίγα τετράγωνα μέχρι το σπίτι για να χαλαρώσω, αλλά σήμερα τρέχω μέχρι να φτάσω στο ιδιωτικό δρομάκι μας. Λαχανιασμένη, καταρρέω κάτω από το δέντρο της προσευχής. Περιμένοντας να ξαναβρώ την αναπνοή μου.

Περιμένοντας να ξεκινήσει το φυσιολογικό κομμάτι της Καινούριας Κανονικότητας.